

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 106/20
V Luxemburgu 15. septembra 2020

Rozsudok v spojených veciach C-807/18 a C-39/19
Telenor Magyarország Zrt./Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Súdny dvor po prvýkrát, podal výklad nariadenia Únie zakotvujúceho „neutralitu internetu“

Požiadavky na ochranu práv užívateľov internetu a nediskriminačné zaobchádzania s prevádzkou stanovené v článku 3 tohto nariadenia bránia tomu, aby poskytovateľ prístupu k internetu uprednostňoval určité aplikácie a služby vo svojich ponukách, z ktorých profitujú tieto aplikácie a služby spadajúce do „nulovej tarify“, a používanie iných aplikácií a služieb sa podriadiuje opatreniam blokovania alebo spomaľovania prevádzky

Spoločnosť Telenor sídliaca v Maďarsku poskytuje najmä služby prístupu k internetu. Medzi službami ponúkanými svojim zákazníkom má dva balíky služieb preferenčného prístupu (nazývaný „nulová tarifa“), ktoré sa vyznačujú tým, že objem prenosu dát cez určité špecifické služby a aplikácie sa neodpočítava od spotrebovaných dát, ktoré si zákazníci predplatili. Okrem toho uvedení zákazníci môžu po vyčerpaní tohto objemu dát naďalej používať tieto špecifické aplikácie a služby bez obmedzení, hoci na ostatné aplikácie a služby sa uplatnia opatrenia blokovania alebo spomaľovania prevádzky.

Maďarský úrad pre komunikáciu a médiá začal dve konania s cieľom preskúmať súlad týchto dvoch balíkov služieb s nariadením 2015/2120, ktorým sa ustanovujú opatrenia týkajúce sa prístupu k otvorenému internetu¹, na základe ktorých prijal dve rozhodnutia, v ktorých konštatoval, že tieto balíky služieb nerešpektovali povinnosť rovnakého a nediskriminačného zaobchádzania uvedenú v článku 3 ods. 3, a rozhodol, že Telenor bola povinná tieto praktiky skončiť.

Fővárosi Törvényszék (Súd hlavného mesta Budapešť, Maďarsko), na ktorý táto spoločnosť podala dve žaloby, rozhodol položiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky s cieľom zistiť, ako sa majú vykladať a uplatňovať odseky 1 a 2 článku 3 nariadenia 2015/2120, ktoré zaručujú koncovým užívateľom služieb prístupu k internetu niekoľko práv² a ktoré zakazujú poskytovateľom takýchto služieb uzatvárať dohody alebo používať obchodné praktiky obmedzujúce výkon týchto práv, ako aj odsek 3 uvedeného článku 3, ktorý stanovuje všeobecnú povinnosť zaobchádzať s prevádzkou rovnako a bez diskriminácie.

Súdny dvor vo svojom rozsudku z 15. septembra 2020 rozhodujúci vo veľkej komore po prvýkrát podal výklad nariadenia 2015/2120, ktoré zakotvuje základnú zásadu otvorenosti internetu (bežne označovaná ako „neutralita siete“).

Pokiaľ ide v prvom rade o výklad článku 3 ods. 2 nariadenia 2015/2120 v spojení s článkom 3 ods. 1 tohto nariadenia, Súdny dvor poznamenal, že článok 3 ods. 1 stanovuje, že práva, ktoré zaručuje koncovým užívateľom služieb prístupu k internetu, sa majú vykonávať „prostredníctvom ich služby prístupu k internetu“, a že článok 3 ods. 2 stanovuje požiadavku, aby takáto služba nevedla k obmedzeniu výkonu týchto práv. Okrem toho z článku 3 ods. 2 uvedeného nariadenia vyplýva, že služby poskytovateľa prístupu k internetu sa majú s ohľadom na túto požiadavku

¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2120 z 25. novembra 2015, ktorým sa ustanovujú opatrenia týkajúce sa prístupu k otvorenému internetu a ktorým sa mení smernica 2002/22/ES o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb a nariadenie (EÚ) č. 531/2012 o roamingu vo verejných mobilných komunikačných sieťach v rámci Únie (Ú. v. EÚ L 310, 2015, s. 1).

² Právo koncových užívateľov na prístup k aplikáciám, obsahu a službám, ako aj používať ich, ale tiež právo poskytovať aplikácie, obsah a služby, ako aj využívať koncové zariadenia podľa svojho výberu.

posúdiť národnými regulačnými orgánmi³ a s možnosťou preskúmania príslušnými vnútroštátnymi súdmi, pričom sa musia zohľadniť tak dohody uzavreté týmto poskytovateľom s koncovými užívateľmi, ako aj obchodné praktiky, ktoré uvedený poskytovateľ používa.

V tejto súvislosti Súdny dvor najskôr poskytol súbor všeobecných spresnení o význame pojmov „dohody“, „obchodné praktiky“ a „koncoví užívatelia“⁴ uvedených v nariadení 2015/2120, na základe čoho dospel k záveru, že uzatváranie dohôd, ktorými si dotknutí zákazníci objednávajú balíky služieb, v ktorých sa „nulová tarifa“ spája s opatreniami blokovania alebo spomaľovania prevádzky v súvislosti s používaním iných služieb a aplikácií než špecifických služieb a aplikácií, ktoré spadajú pod túto „nulovú tarifu“, môže obmedziť výkon práv koncových užívateľov v zmysle článku 3 ods. 2 tohto nariadenia na podstatnej časti trhu. Takéto balíky služieb totiž môžu mať taký účinok, že ešte viac rozšíria používanie uprednostňovaných aplikácií a služieb a zároveň obmedzia používanie iných dostupných aplikácií a služieb vzhľadom na opatrenia, ktorými poskytovateľ služieb prístupu k internetu toto používanie technicky sťažuje, či dokonca znemožňuje. Čím viac zákazníkov navyše uzatvorí takéto dohody, tým väčší kumulovaný vplyv týchto dohôd môže vzhľadom na svoj rozsah spôsobiť významné obmedzenie výkonu práv koncových užívateľov, či dokonca narušiť samotnú podstatu týchto práv.

V druhom rade, pokiaľ ide o výklad článku 3 ods. 3 nariadenia 2015/2120, Súdny dvor uviedol, že na konštatovanie nezlučiteľnosti s týmto ustanovením sa nevyžaduje žiadne posúdenie vplyvu opatrení blokovania alebo spomaľovania prevádzky na výkon práv koncových užívateľov. Toto ustanovenie totiž nestanovuje takúto požiadavku na posúdenie splnenia všeobecnej povinnosti rovnakého a nediskriminačného zaobchádzania s prevádzkou, ktorá je v ňom uvedená. Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že keďže opatrenia na spomaľovanie alebo blokovanie prevádzky sa nezakladajú na technických požiadavkách na kvalitu služby špecifických kategórií prevádzky, ale na obchodných kritériách, tieto opatrenia treba ako také považovať za nezlučiteľné s uvedeným ustanovením.

V dôsledku toho také balíky služieb, ako sú tie, ktoré boli predložené na preskúmanie vnútroštátnemu súdu, sú schopné vo všeobecnosti porušovať tak odsek 2 článku 3 nariadenia 2015/2120, ako aj odsek 3 tohto článku, pričom príslušné vnútroštátne orgány a súdy ich môžu preskúmať priamo vzhľadom na toto posledné ustanovenie.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Na základe článku 5 nariadenia č. 2015/2120.

⁴ Tento posledný pojem zahŕňa všetky fyzické alebo právnické osoby, ktoré používajú alebo žiadajú verejne dostupnú elektronickú komunikačnú službu. Okrem toho zahŕňa tak fyzické a právnické osoby, ktoré používajú alebo požadujú služby prístupu k internetu na účely prístupu k obsahu a využívajú aplikácií a služieb, ako aj tie, ktoré potrebujú prístup k internetu na šírenie obsahu a poskytovanie aplikácií a služieb.